

מציג:

מוזיאון חצר הישוב הישן

העברים

אירוע ספרותי בזום

לאה גולדברג אשה בעולם של גברים

אירוע ספרותי בזום

עורך ומנחה אביחי קמחי
משתתפים ריקי דסקל
רן יגיל
זמירה פורן-ציון
ערן צלגוב
נויה שגיב
[לפי סדר א-ב]

19.7.21
יום שני בשעה 20:30

מספר מכונש: 83885191025 . סיסמא: 933433

נויה שגיב

קינת האחיות

א.

אחינו יפה-תלתלים,
דרכו עלי נתיב.
מה יפו פעמך בנעלים,
בן נדיב.

וביער היתה דומיה,
החרישו הארנים.
לאט מנתה קוקיה
שלש שנים.

חפינו שלש שנים,
עינינו עלי נתיב,
איה פעמך בנעלים,
בן נדיב?

בכה יבכה עם הסתו,
בכה יבכה באביב
אבינו היער השב,
איך בן נדיב?

ובכל הנתיבים דומיה
מחרישים הארנים,
לא נשמע עוד קול קוקיה
שלש שנים.

אחינו, אחינו, כחלים-
אפלולים מרחקי האביב.
אי אבדו פעמך בשבילים
בן נדיב?

ב.

במקום ששם נדמו
צפורי השיר עם ערב,
שם ישבנו גם בכינו,
בזכרנו את פניו.

שם נותרה עוד קרן סהר
עלי גל גוסס בנחל,
שם ישבנו גם בכינו
על אחינו שלא שב.

שם זכרנו, גם בכינו,
שם אהבנו את אחינו,
ועצי החוף הרפינו
ענפים לחים מטל.

ובנפול כוכבי הערב
אל השחור אשר לנחל,
הבהבה גם דמעתנו
ככוכב נושר מעל.

הבהבה גם דמעתנו,
עד שבאה רוח-ערב
ותמחה את עקבותינו
ותיבש אחרית הטל.

ב

- 1 בְּאֶרֶץ אֱהָבָתִי הַשָּׂקֵד פּוֹרַח,
- 2 בְּאֶרֶץ אֱהָבָתִי מַחֲכִים לְאוֹרַח,
- 3 שִׁבְעַת עֲלָמוֹת,
- 4 שִׁבְעַת אֲמָהוֹת,
- 5 שִׁבְעַת כְּלוֹת בַּשַּׁעַר.

- 6 בְּאֶרֶץ אֱהָבָתִי עַל הַצָּרִיחַ דָּגָל,
- 7 אֶל אֶרֶץ-אֱהָבָתִי יָבוֹא עוֹלָה-רֶגֶל
- 8 בְּשַׁעַת טוֹבָה,
- 9 בְּשַׁעַת בְּרוּכָה,
- 10 בְּשַׁעַת מְשִׁיחָה כָּל צַעַר.

- 11 אֵךְ מִי עֵינֵי-נֹשֶׁר לֹו וִירָאָנִי,
- 12 מִי לֵב-חָקֵם לֹו וַיִּפְיֶרְנִי,
- 13 מִי לֹא יִטָּעָה,
- 14 מִי לֹא יִשָּׁנָה,
- 15 מִי וְמִי יִפְתַּח לֹו הַדְּלָת?

- 16 אֲנִי יִשָּׁנָה וְלִבִּי עָר,
- 17 עַל פְּנֵי בֵיתִי הָאוֹרַח עוֹבֵר.
- 18 וְהַפְּקֵר אוֹר
- 19 וּבְחָצֵר
- 20 אֶבֶן בּוֹדְדָה מִתְגוֹלְלָת.

היא (מתוך האוהבים על שפת הים)

שלחת אלי את האוח
להעירני משינה.
לימדת אותו לצווח
מילות אהבה ותחינה
אבל אני לא אבוא,
לא אבוא, לא אבוא!

שילחת בי את ריח
האצות ואת הלבנה,
צוית על הים להאנח
בקול אהבה ותחינה
אבל אני לא אבוא,
לא אבוא, לא אבוא!

נשקו הגלים את רגלי,
את שולי שמלתי הלבנה.
בקולך אמרו לי "בואי אלי"
בקול אהבה ותחינה.
ואני חזרתי אל ביתי,
סגרתי את דלתי,
חלוני מוגף
ליבי ישן ואני ישנה.

שירי סוף הדרך

הדרך יפה עד מאד - אמר הנער.
הדרך קשה עד מאד - אמר העלם.
הדרך ארכה עד מאד - אמר הגבר.
ישב הזקן לנוח בצד הדרך.

צובעה השקיעה שיבתו בפז ואדם,
הדשא מבהיק לרגליו בטל-הערב,
צפור אחרונה של יום מעליו מזמרת:
-התזכר מה יפתה, מה קשתה, מה ארכה הדרך?

אמרת: יום רודף יום ולילה - לילה.
הנה ימים באים - בלבך אמרת.
ותראה ערבים ובקרים פוקדים חלונך,
ותאמר: הלא אין חדש תחת השמש.

והנה אתה בא בימים, זקנת ושבת,
וימך ספורים ויקר מנינם שבעתים,
ותדע: כל יום אחרון תחת השמש,
ותדע: חדש כל יום תחת השמש.

למדני, אלהי, ברך והתפלל
על סוד עליה קמל, על נגה פרי בשל,
על החרות הזאת: לראות, לחוש, לנשם,
לדעת, ליחל, להכשל.

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בקר ועם ליל,
לבלי יהיה יומי כתמול שלשום.
לבלי יהיה עלי יומי הרגל.

ערן צלגוב

*

מָחַר אָנִי אָמוֹת.
אֲתֶם תִּרְאוּ מָחַר
אֶת שְׁהִיּוֹ עֵינַי
אֶת שְׁהִיּוֹ פְּנֵי.

לָעֵת מָחַר אֲתֶם
בָּאִים עַל סֹף בֵּיתִי
לְחִלּוֹק אֶת הַכְּבוֹד
וּלְחַלֵּק שְׁלָל.

מָחַר יִהְיֶה הַכֹּל
לְכֶם וְשִׁלְכֶם.
מָחַר אֲתֶם צוֹדְקִים
בְּכֹל אֲשֶׁר תֹּאמְרוּ

אָבֵל הַיּוֹם אָנִי
עוֹמֶדֶת עַל הַסֶּף
וְאֶעֱבֹר גְּבוּלֵי
וְאֵין מְסִיג אוֹתוֹ.

*

וְהַשִּׁיר אֲשֶׁר לֹא כָּתַבְתִּי
כְּאֲשֶׁר כָּתַבְתִּי שִׁירִים
וְאֲנִי עוֹד זֹכֶרֶת הַכֹּל
כָּל צָלִיל, כָּל נֵיב.
וְלֹא יִכְתֹּב גַּם עִכְשָׁו.

לוֹ כָּתַבְתִּי אֲז, הִיָּה
אֶמֶת מְעֻרְטֶלֶת מְדִי.
וְאִם אֶכְתְּבֶנּוּ הַיּוֹם
יְהִי שֶׁקֶר גָּמוּר.

בּוֹאִי, רְדִי אֵלַי, בֵּית הָאֱלִים,
הֲרַכֵּינִי עָלַי
אֶת רֵאשִׁי הַמְּלַבֵּן.

נִשְׁחַק בְּמַלְיָם –
מֵה צִלּוּל הָעוֹלָם בְּמִשְׁחַק הַחֲדָשׁ –

לֹא אֲז, לֹא עִכְשָׁו
לֹא אֶמֶת, לֹא כָזָב

שְׁתֵּי כַּפּוֹת הַמֵּאזְנִים עוֹלוֹת וְיֹרְדוֹת
בְּמַקְצָב.

ריקי דסקל

בקפה

בְּלוֹרִיּוֹת, כּוֹבְעִים, מְגַבְּעוֹת,
וְיָדִים, יָדִים, יָדִים...
וְהַכֶּרֶךְ בְּחֵלוֹן לֹא יָדַע אִם
פֶּה מִתּוֹת הַשָּׁעוֹת הַבָּאוֹת.

וְהַכֶּרֶךְ עוֹד אוֹהֵב וְנוֹצֵר
יְגוֹנוֹ שֶׁל חֶדֶר אַחֵר:
קֶרֶן אוֹר בּוֹ הַשְּׁלִיכָה חֶכְה
עַל פְּלָגֵי חֵלוֹמוֹ שֶׁל הַיֶּלֶד
וְאִשָּׁה עֵינָהּ מוֹל הַדְּלֵת
מְחַכָּה, מְחַכָּה, מְחַכָּה...

וּפֶה הוּא יוֹשֵׁב וְשׁוֹכֵחַ
אֵת זוֹ שֶׁהוּא כֹּה זוֹכֵר,
וְרוֹצֵה לְהִיּוֹת אוֹרֵחַ
שֶׁל עֶצְמוֹ וְשֶׁל כָּל אַחֵר.

אֵךְ אֶחָד מִמּוֹלוֹ יוֹדַע
מֵה נּוֹצֵר בְּלִילוֹת הַכֶּרֶךְ
וּבּוֹזוֹ פֶּתֶר לְמַפְרָע,
שֶׁהַחֶדֶר הַזֶּה וְאֵלּוּ לֹא נִשְׁכַּח.

זמירה פורן – ציון

אלי

השנים פֶּרְכָּסוּ אֶת פְּנֵי
בְּזָרוֹן אֶהְבוֹת
וְעָנְדוּ לְרֵאשֵׁי חוּטֵי כֶּסֶף קָלִים
עַד יִפִּיתִי מְאֹד.

בְּעֵינַי נִשְׁקָפִים
הַנוֹפִים.
וְדַרְכִים שְׁעֵבְרֹתַי
יִשְׁרוּ צְעָדִי -
עֵינַי וְיָפִים.

אם תִּרְאֵנִי עֹשֶׂה
לֹא תִכְיַר אֶת תְּמוּלֵיךָ -
אֲנִי הוֹלֶכֶת אֵלַי
בְּפָנִים שֶׁבִקְשָׁתְךָ לְשׂוֹא
כְּשֶׁהִלַּכְתִּי אֵלֶיךָ.

לאט כהולם הלב

אולי כאן נגמרת דרכי
על הסף השליו.
נוטפים כוכבים ירוקים
לאט- כהולם הלב.

באוושת ענפים יבשה
בירכת שלומים:
העצים הקטנים בחורשה
חיכו לי כל הימים.

מה מוזר שביקשתי אותך
בדרכים לרוב,
עד שבאתי אל סף ביתך
והוא כה קרוב.

חמסין של ניסן

אֶכֶן אֲדַע, זֶה יוֹם לֹלֵא תְמוּרָה
וְלֹא נִפְל דְּבַר וְלֹא אֲרַע
וְלֹא יִבְדִּיל בֵּינוּ לְבֵין יָמִים
צִיּוֹן וְאוֹת אֲשֶׁר מְטוֹב עַד רָע.

וְרַק לְשֶׁמֶשׁ רִיחַ שֶׁל יִסְמִין,
וְרַק לְאֶבֶן קוֹל שֶׁל לֵב פּוֹעֵם,
וְרַק לְעֶרֶב צָבַע שֶׁל תְּפוּז,
וְרַק לְחוּל שְׁפָתַיִם מְנַשְׁקוֹת.

אֵיךְ אֲזַכְּרֶנּוּ אֶלְמוּנֵי סֶתְמִי,
אֵיכָה אֲשֶׁמֶר חֶסְדוֹ הַפְתָּאֲמִי,
אֵיךְ אֲאָמִין שְׁיוֹם אֶחָד הָיָה
כֹּל נִיד וְרִיחַ עֶצֶם מַעֲצָמִי?

כִּי כֹל אֵילָן הָיָה מִפְּרֵשׁ רוּטֹט
וְלִדְמָמָה עֵינִים שֶׁל יִלְדָה,
וְלִדְמָעוֹת נִיחוּחַ הַלְבָלוֹב,
וְשֵׁם הָעִיר כְּשֵׁם אֶהְבֵּתִי.